MAGAZIN sportiv

VA FI AL 24-LEA MECI...

„Dacă se întîmplă cumva să nu cîştig eu turneul candidaţilor, atunci primul va fi cu siguranţă Petrosian..." — a declarat Bobby Fischer înaintea începerii turneului de la Curaçao. Pronosticul orgoliosului mare maestru american a fost exact în ceea ce îl priveşte pe... Petrosian. Fischer, în schimb, n-a intrat nici un moment în lupta directă pentru primul loc!

Şalanger la titlul mondial de şah şi viitor adversar al lui Botvinnik în meci este deci marele maestru sovietic Tigran Petrosian. Mai în vîrstă decît Tal, precedentul adversar al campionului mondial, Petrosian aparţine totuşi generaţiei tinere de şahişti. Are 32 de ani, de zece ani poartă titlul de mare maestru internaţional, a fost de două ori campion al Uniunii Sovietice. L-am admirat şi la Bucureşti, jucînd la turneul nostru internaţional din anul 1953, cînd a ocupat locul II (după Toluş, dar înaintea lui Smislov, L. Szabo şi Spasski).

Credem că este interesant de amintit că Petrosian este al patrulea adversar al lui Botvinnik, de cînd acesta deţine titlul mondial. Şi va fi al 7-lea meci pe care Botvinnik îl susţine pentru supremaţia şahistă (de 5 ori în calitate de campion, de 2 ori ca şalanger în meci-revanşă).

Lărgind cadrul statisticii noastre, trebuie să spunem că confruntarea Botvinnik-Petrosian din primăvara viitoare va fi al 24-lea meci pentru titlul mondial de şah, de la instaurarea oficială a competiţiei. Iată o succintă recapitulare a acestor meciuri:

1886 — Steinitz-Zuckertort 12½—7½
1889 — Steinitz-Cigorin 10½—6½
1891 — Steinitz-Gunsberg 10½—8½
1892 — Steinitz-Cigorin 12½—10½
1894 — Lasker-Steinitz 12—7
1896 — Lasker-Steinitz 12½—4½
1907 — Lasker-Marshall 12—4
1908 — Lasker-Tarrasch 10½—5½
1910 — Lasker-Janowski 8—2
1910 — Lasker-Schlechter 5—5
1921 — Capablanca-Lasker 9—5
1927 — Alehin-Capablanca 18½—15½
1929 — Alehin—Bogoliubov 15½—9½
1934 — Alehin-Bogoliubov 15½—10½
1935 — Euwe-Alehin 15½—14½
1937 — Alehin-Euwe 17½—12½
1948 — Botvinnik 14-6 (urmat de Smislov, Keres, Reshevsky şi Euwe)
1951 — Botvinnik-Bronstein 12—12
1954 — Botvinnik-Smislov 12—12
1957 — Smislov-Botvinnik 12½—9½
1958 — Botvinnik-Smislov 12½—10½
1960 — Tal-Botvinnik 12½—8½
1961 — Botvinnik-Tal 13—8
1963 — ?

Semnului de întrebare de la urmă îi vor răspunde cei în drept: M. Botvinnik şi T. Petrosian.

În patru rînduri

Canotorii noştri au obţinut 5 victorii în Regata Snagov

Ce frumoasă comportare!
Cît timp a ţinut Regata
Au scos locuri de onoare
Vorba-aceea cu... lopata!

★

Rugbiştii de la Ştiinţa Bucureşti au apărut la începutul meciului cu Grivita Roşie doar în 13 jucători.

Uimit, un spectator de pe bancheta a încercat să facă o butadă:

— Veniră cu echipa incompletă

Crezînd că nu se vede... la grămadă.

V. D. POPA

Grosics a spus „adio" fotbalului

Acum două duminici, la Tatabanya, Grosics a îmbrăcat pentru ultima oară tricoul echipei sale. Cu această ocazie, minerii din localitate i-au făcut lui Grosics — unul din cei mai buni portari pe care i-a avut fotbalul — o sărbătorire impresionantă.

Un amănunt necunoscut din biografia lui Grosics: el a fost la început... înaintaş. Curînd însă el şi-a schimbat postul, afirmîndu-se ca portar şi fiind din 1947 şi pînă în 1962 titular în reprezentativa Ungariei.

În ceea ce ne priveşte, ar trebui să vorbim cu un pic de... necaz despre acest excelent portar, care s-a consacrat în anul 1948, într-un meci cu echipa noastră naţională de fotbal, în care, vă amintiţi, desigur, a apărat şi ceea ce se credea că nu mai poate fi apărat. Sub titlul *„Portarul Grosics i-a împiedicat pe atacanţii noştri să transforme numeroase ocazii"*, ziarul nostru scria atunci: *„Jucătorii noştri nu au putut introduce balonul peste linia porţii din cauza unui portar fenomenal"*.

Grosics a jucat de 86 de ori în echipa naţională a R. P. Ungare. În palmaresul său se numără şi participarea la trei ediţii ale campionatului mondial de fotbal.

La 36 de ani, după ce a fost aplaudat în întreaga lume, Grosics abandonează însă doar activitatea competiţională şi nicidecum pe cea sportivă. El se va dedica muncii de pedagog, de antrenor, activitate în care va putea să obţină noi satisfacţii.

I. O.

Un meci de baschet din... evul mediu

Nimeni nu e dispus să creadă că baschetul este un sport care datează din... Evul Mediu. Şi totuşi, răsfoind cartea de aur a Federaţiei de baschet din Iran, vom găsi în dreptul unui meci — şi anume Iran—Cehoslovacia — alături de rezultatul partidei şi data desfăşurării ei: 8 martie... 1341. Şi datele corespund realităţii. De altfel, pagina pe care este consemnat rezultatul poartă şi ştampila federaţiei.

Se pune întrebarea: s-a jucat un meci de baschet acum... 621 de ani? Nici gînd! Întîlnirea susamintită a avut loc în acest an la Teheran. Dar, iranienii numără anii de la Mohamed, de cînd acesta a alergat distanţa de la Meca la Medina.

Semnificativ...

În anul 1961, 18 studenţi, jucători în echipele profesioniste de baschet din S.U.A., au fost corupţi cu sume mari de bani ca să saboteze jocurile propriilor lor echipe. Aceste 18 cazuri reprezintă doar numărul celor descoperiţi care au luat mită de la echipele adverse sau de la organizatorii de pariuri sportive. **„Trebuie luate măsuri drastice** — scrie revista „Sport Illustrated" — **ca baschetul să rămînă o preocupare nobilă şi nu teren de scandaluri de mari proporţii".**

După cele întîmplate e tîrziu...

IN BOXUL PROFESIONIST

Managerul: Bravo, amîndoi am „încasat" destul!!!
Desen de ADRIAN ANDRONIC

POŞTA MAGAZIN

ADRIAN CREVANOS, PITEŞTI. — 1). Viorel Mateianu este student în anul IV la Facultatea de ştiinţe juridice din Bucureşti. Să vă spun şi numele unuia dintre colegii lui de an: Vasile Anghel de la Dinamo Bucureşti. — 2). Recordul mondial la 800 m este deţinut de atletul neozeelandez Peter Snell, campion olimpic, cu performanţa de 1 min. 44,4. — 3). Încă n-au fost perfectate transferurile dintr-o ţară într-alta, a unor fotbalişti care au evoluat la „mondialele" din Chile. Mai sînt de rezolvat anumite probleme de... principiu, legate de sumele ce trebuie vărsate sau încasate... În perspectivă sînt următoarele transferuri: brazilianul Amarildo la Juventus şi chilienii Sanchez şi Toro la Real Madrid şi, respectiv, Sampdoria.

GHEORGHIU M. OLIMPIADE, PLOIEŞTI. — 1) Toma, fostul portar al echipei Steaua, este acum antrenor la Voinţa Urziceni, o formaţie din campionatul regional. — 2) Vasile Seredai împlineşte în decembrie 29 de ani. Este originar din Braşov. Între anii 1957—1959 a jucat la Rapid, de unde a trecut la Tractorul şi apoi la echipa unde joacă şi astăzi: Steagul roşu. A fost selecţionat de 3 ori în prima reprezentativă de fotbal a ţării.

CONSTANTIN IORDACHE şi IOAN BIRSAN, BACĂU. — 1) Voinescu are 33 de ani. El n-a jucat în meciul cu echipa armatei siriene, deoarece, chiar a doua zi după meciul de cupă, s-a operat. — 2) Toma a înscris golul victoriei (în min. 73) în meciul de categorie B Ceahlăul Piatra Neamţ — Ştiinţa Galaţi (scor: 1—0).

AUREL SCORDALIU, BUCUREŞTI. — Fotbalistul Al. Vasile împlineşte miercuri 27 de ani. Să-i urăm împreună cît mai mulţi ani şi cît mai puţine... faulturi! Lăsînd gluma la o parte, e cazul să spunem că se numără printre jucătorii de bază de la Dinamo Bucureşti, echipă la care joacă din 1957. Înainte a activat la Dinamo Bacău.

ION şi PETRU POPOVICI, BRAŞOV. — 1) Handbalista Ana Starck n-a renunţat cîtuşi de puţin la handbal. Nu mă credeţi? Veniţi mîine s-o vedeţi jucînd în finala campionatului mondial pe Ana... Boţan! — 2) În meciul cu Jalghiris, golurile Progresului au fost înscrise de Baboie şi Voinea. — 3) Olaru s-a accidentat (în afara terenului de joc). Acesta este motivul pentru care nu a apărut în ultimul timp în formaţia Farului.

ILIE GHEORGHE, BÎRLAD. — 1) Aşa cum s-a arătat acum cîteva zile, meciurile de juniori, la fotbal, au aceeaşi durată ca şi cele ale seniorilor. Numai meciurile din cadrul turneului U.E.F.A., ţinîndu-se seama de eforturile pe care trebuie să le facă jucătorii într-un timp scurt, au reprizele de cîte 40 de minute. — 2) Veţi primi răspuns prin scrisoare.

TEODOR KUGLIS, INEU. — C.S.O. Crişana (pe atunci se numea Progresul I.C.O.) a cîştigat campionatul ţării la fotbal în ediţia 1948—1949. A retrogradat de două ori în „B": în 1954 şi în 1956. Ultima dată a avut însă o... compensaţie: a retrogradat, dar a cîştigat în acel an Cupa R.P.R. Două performanţe diametral opuse. La fotbal, se întîmplă şi asta!

ION POSTAŞU

O scrisoare de la mare

Dragii mei,

Aci la mare
Totu-i vis şi încîntare.
Zeci de blocuri, soare, plajă
Te îmbată ca o vrajă.
Dar de-o zi sau poate două
Mi-e-n suflet îmi tot... plouă
Amărît, ce să vă zic,
Nu-mi prieşte mai nimic.
E amară prăjitura,
Nu mai pot să-mi fac nici cura.
Parcă-i prea sărată supa;
Vinovată-i numai... cupa!

Pentru Neacşu şi Moroc
Aş fi pus şi mîna-n foc,
Însă mi-au făcut beleaua
De-a ajuns Cupa la „Steaua"
Şi-acum serile stingher
Stau, privesc oftînd la cer
Parcă fiecare stea
Poartă cîte-o... cupă-n ea.

Astăzi însă m-am decis
(Ţineţi minte ce v-am scris)
Căci fac jurămînt solid:
N-oi mai ţine cu Rapid.
Poţi să-mi dai tot ce doreşti
Nu mai trec nici prin „Giuleşti"
Şi scrisoarea o încheiu
Tot gîndindu-mă la „ei"
Foarte supărat şi trist

TICUŞOR
(fost rapidist)

Care şi-a pierdut elanul
P. S.
Dar... jucăm cu ei la anul!

pt. conf. I. CHIVU

Ultima idee a trăgătorului BERNARD

— Schiţă —

Maurice Bernard se întrebă nu ştiu pentru a cîtea oară: — Ce e în definitiv un aparat fotografic? Urma şi răspunsul: — Un aparat fotografic e un mijloc tehnic, capabil să imortalizeze aspectele plăcute sau... neplăcute ale mediului natural, social sau familial. Cînd duci în spinare două aparate desigur că această posibilitate se dublează. Chestiunea e să găseşti un obiectiv, un cadru pasionant care să te tenteze, să te îmbie la o asemenea îndeletnicire. Dar el, Maurice Bernard, va şti să descopere rapid şi cu discernămînt ceea ce e esenţial de înregistrat. Nu degeaba îl lăudase cunoştinţa sa, mai mult sau mai puţin intimă, Jean Bauvry, atunci cînd se despărţiseră. E drept, acest Bauvry avea uneori obiceiul să exagereze; i-o impunea probabil meseria lui de gazetar de senzaţie, dar oricum avea impresia că Bauvry cunoaşte la oameni. Îl regăsea uneori în cercul trăgătorilor de tir din oraşul natal. Ştia într-o doară că acesta întreţine relaţii cu cercuri, cu anumite cercuri influente, parcă extrasportive. Acesta era Bauvry, pe scurt.

— Tu, ca trăgător, de elită — îi spusese Jean — poţi încerca în această deplasare... doi iepuri. Ochiul tău deprins cu pistolul precizie va avea fără doar şi poate capacitatea de a sesiza şi ceea ce-i interesant în afara poligonului. Material — vei găsi — te asigur — la tot pasul. Monologul lui Bauvry îi răsuna şi acum lui Maurice de-ajuns de strident în timpane.

Se afla pentru prima oară în spatele „cortinei". Mai avusese el ocazia să întîlnească trăgătorii de aici la concursuri, în Finlanda, la Oslo, dar în ţara lor nu fusese încă. Şi nu că nu ar fi dorit, dar vezi, deseori, împrejurările, atmosfera te fac să fii prudent, rezervat. Atîtea se mai vorbeau despre această lume cît...

În fond ce ştia el, Maurice Bernard, despre gazde, despre oamenii de aici? Îşi reproşa în gînd că totuşi cunoştea practic puţin. Auzise despre petrolul lor, urmărise în ziare tîrguiala între progeniturile legitime şi nelegitime ale fostului rege pe chestia vestigiilor de avere rămasă, cunoştea succesele acestei ţări în tir, tenis de masă, la unele probe atletice şi... cam atît.

Maurice Bernard fusese hotărît să depăşească acest impas, al lipsei de documentare şi, cu perspicacitatea-i recunoscută, să surprindă ceea ce e mai caracteristic în această zonă „recomandată" ca stranie; aceasta firească în timpul cît preocupările sportive i-or permite.

Întîlnirea cu trăgătorii romîni fusese, cinstit vorbind, afectuoasă. I-a regăsit pe Trandafirescu, Tomescu, Retezatu şi pe ceilalţi ţintaşi în aceeaşi bună dispoziţie, amabili şi plini de atenţie faţă de oaspeţi.

Presupusese, la început, că primul „material" îi va fi furnizat de poligon. Bauvry — ştie tot — îl prevenise că veştile despre calitatea Tunarilor fiind în majoritate din sursa răsăriteană, nu pot fi calificate decît propagandă.

După prima zi de concurs, în care studiase cu luare aminte poligonul, Maurice aprecie dezorientat că verdictul lui Bauvry era certat cu realitatea. Aparatele foto ce le adusese la poligon (nimeni nu-l privise curios) rămăseseră nefolosite. Construcţia-i admirabilă, or el, Maurice Bernard, este un sportiv cu o judecată imparţială. Ce e bun e bun...

Bilanţul celorlalte patru zile? De la început simulase o indispoziţie efemeră şi astfel reuşise să scape de compania celorlalţi trăgători prezenţi la concurs. Ore întregi hoinărise prin Bucureşti. Era înarmat cu ambele aparate. Mai ştii, se defectează unul, cu ce mai ocheşti? Cu ce mai demonstrezi ulterior că ai fost un om care ai văzut cu... precizie.

Canicula estivală îi fusese unicul potrivnic. În rest nimeni nu-i dăduse vreo atenţie. Îl urmărise cineva? Iluzii deşarte, pe care el nu şi le făcuse... Examinase în primul rînd cu atenţie vitrinele unor magazine de pe o stradă mai lăturalnică; aşa zisa periferie. Aparatele îi apăsau umărul. Unde eşti Bauvry? Desigur că nu mi-ai accepta o asemenea poză. Ai zice că belşugul din vitrine e surprins din altă lume. Pînă aici regret că trebuie să ţi-o spun, dar vezi, nu-i aşa, cum am presupus...

...Casele noi, cu silueta lor impunătoare îi sfredeliseră ochii. Le privea cu chipul lui bonom. Cum se face că el, Maurice Bernard, meseriaş dintr-un oraş mare, cu pretenţii de om cu orizont cultural, care ştie în general multe, nu a aflat pînă acum, pînă în momentul cînd caută pe străzile Bucureştiului, că aici se reconstruieşte într-un ritm uluitor? De ce n-o fi scris ziarele de la noi despre aceasta? Ce le-o fi determinat? E un aşa fapt divers? Gîndurile se aglomerară în capul lui Bernard.

Examinase în peregrinările sale, cu atenţie, instalaţiile complexului sportiv Dinamo. Nu, Bauvry, e o chestiune de scrupule, să-ţi povestesc cînd ne vom revedea ce bijuterie reprezintă acest parc. Mărturisesc că m-aş simţi mîndru dacă am clădi şi noi o asemenea bază. Te miri apoi că au rezultate sportive! Îmi spuneai că ei cresc sportivii în seră... Să vezi cîţi tineri freamătă pe stadion, pe pista de zgură, cîţi se antrenează la poligon! Orice ai zice, Bauvry, că dovedesc miopie, naivitate, sau mai ştiu ce, faptele însă... şi apoi tu în logosurile tale îmi subliniai mereu că şi sportul, dezvoltarea sa, constituie o expresie, o unitate de măsură a nivelului de trai şi de viaţă a unui popor.

...Mai avea o zi de stat prin aceste locuri. Crezuse că va vedea în acest răstimp lucruri „de interes". Aşa îl convinsese Bauvry şi mulţi „binevoitori" din ţara lui. Firească, optica lui de trăgător fusese derutată. Aparatele le mai poartă pe umăr, în virtutea inerţiei. Dar, stai, a trecut prin faţa unor lustragii. Ei şi ce? Ce-i deosebit de fotografiat la aceştia? La drept vorbind la noi îi găseşti pe toate drumurile. Nu, nu, e clar că raţionamentele cu care a venit aici nu au nici măcar iz de imparţialitate. Venise cu lecţia învăţată. Dar pe el, Maurice Bernard, nu-l interesează politica; mai presus de toate el respectă adevărul, indiferent de partea cui e. I-o va spune răspicat lui Bauvry. Văzuse „cortina"? Da! Dar o cortină splendidă în marea sală a Palatului Republicii unde ascultase un atrăgător concert de muzică uşoară. Privise în jur cu mult interes: oameni tineri şi vîrstnici, ca pretutindeni, îngrijiţi, plini de voie bună. Aceştia erau „oprimaţii" anticipaţi, „captivii" care ne sînt prezentaţi cu şurle de Bauvry şi de alţii?

Ajunse în faţa unui parc. Bernard simte greutatea aparatelor care au început să-l scoată pur şi simplu din sărite. Obsedat de ele şi de scopul pentru care le-a adus, a tras prost în concurs. Şi aceasta nu e în obiceiul lui. Deh, atenţia i-a fost dispersată în aceste zile. Ce-o fi zis trăgătorii romîni de rezultatele sale mediocre, de comportarea sa solitară?

În sfîrşit, o idee: ce-ar fi să scape de povară, de aparate, să le vîndă; de-o mai avea nevoie cîndva pentru o cauză mai bună le va cumpăra din nou acasă. Bine, dar cui să i le vîndă? Şi apoi în ce limbă să trateze?

Renunţă repede la această idee. I se părea ridicolă. După „duşul" ce-l resimţise, faţă în faţă cu realităţile româneşti, socoti că-i mai recomandabil să evite o astfel de soluţie.

Se îndreptă cu grabă spre hotel. Prin faţă i se profilau siluetele elegante ale noilor construcţii. Din nou îi veni în faţă chipul ironic al lui Bauvry. Zîmbi discret. Încercă să şi-l imagineze în chip de Don Quichotte defilînd pe magistralele acestei capitale, cu gura căscată.

Ajuns în cameră zvîrli în geamantanul deschis aparatele. Scăpase de povară. Parcă i se luase de pe spinare două pietre de moară...

L. ROPOT